

Snažme se žít v pokoji. A pokoj přejme i našim zemřelým

Vzpomínka na všechny věrné zemřelé, 2.listopad, památka

„*Debile, blbče, z tebe nikdy nic nebude!*“ Nato se ozvala rána, pak pláč. A pak znovu výkřik: 1
„*Neřvi a počítej! Tři plus dva, no ... ne, zase špatně!*“ Takto se u našich sousedů za zdí psaly úkoly s malým Františkem. Jeho táta neměl jen silný hlas (u nás se říkávalo, že řval jak na lesy), ale i pádnou ruku. A i když jsem v té době byla malá, uvědomovala jsem si, jak musí být těžké přemýšlet nejen nad úkolem do školy, když je nad vámi napřážená ruka, která se chystá udeřit. Ten táta měl pravdu. Z chlapce opravdu 'nic není'. Tak dlouho mu to vtlokal do hlavy, až tomu syn uvěřil. Ano, byl pomalejší, ale klidný přístup a povzbuzování by mu dodaly sebedůvěru a jistě by se i vyučil a nezůstal sám. Táta brzy rodinu opustil, tak by se dalo věřit, že Františkovo trápení skončilo. Ale ona ani jeho máma nešetřila kritikou ...

Jednou jsem četla, že lidé zapomenou, co jsme všechno dokázali, co jsme získali, ale nikdy nezapomenou, jak se vedle nás cítili. Tedy jak dokážeme projevovat úctu lidem kolem nás, bez ohledu na to, zda si ji podle nás zaslouží, či nikoliv. A to se týká hlavně těch, kteří jsou bezbranní, nebo mají nějaký handicap.

Nikoho jsem nezabil, nic jsem neukradl, nebe mám jisté, zaznívá občas od lidí, kteří mají pocit, že je u nich vše v pořádku. A třeba právě oni okolo sebe rozdali mnoho bolesti a své okolí zraňovali. Kladu si otázku, zda si uvědomujeme, jak často zraňujeme a jsme zraňováni tvrdými slovy. A také, dokážeme prosit za odpuštění a odpouštět? V modlitbě 'Otče náš' říkáme: „Odpusť jim, jako i my odpouštíme“ a zároveň musíme prosit: „Bože pomoz mi, abych odpustil, já to nezvládnu.“

Je tak důležité, dát své vztahy do pořádku, dokud je čas. Snažme se žít v pokoji. A pokoj přejme i našim zemřelým. +Noela

Pamatování na smrt činí náš život intenzivním

Anthony Surožskij

Pamatovat na smrt, připomínat si vlastní smrtelnost a pomíjivost pozemského způsobu života patří od nejstarších dob ke křesťanské tradici. Když budeme pamatovat na smrt, můžeme žít tak, abychom se nikdy nemuseli konfrontovat s bolestným vědomím, že je příliš pozdě. Slova, která mohla být vyřčena, už vyslovena být nemohou, skutky, které mohly vztah naplnit, už vykonány být nemohou. Neznamená to, že toho nakonec nelze dosáhnout, ale jiným způsobem, leckdy za cenu velkého trápení.

Zdroj: <https://www.pastorace.cz/clanky/co-se-na-zemi-nepodarilo-muze-byt-pozdeji-uzdraveno>

V Karmelitánském nakladatelství vyšla kniha

Modlitby za umírající a zemřelé

Vojtěch Kodet

Umírání a smrt našich blízkých patří k zlomovým okamžikům našich životů. Jak v tu chvíli překonat bezradné mlčení? Kde najít vhodná slova? Knížka modliteb za umírající a zemřelé, vybraných Vojtěchem Kodetem, může pomoci těm, kdo umírají, i těm, kdo je doprovázejí, přijmout přirozenou úzkost ze smrti – s nadějí na život v nebi. Ten, který vstal z mrtvých, totiž svou smrtí přemohl i naši smrt. Smrt nemá poslední slovo. Právě ty, které jsme milovali, je důležité provázet modlitbou, láskou, odpuštěním i prosbou za odpuštění, když se s nimi na tomto světě loučíme. Některé modlitby za zemřelé můžeme použít při každodenní modlitbě, v době zármutku nebo při návštěvě hřbitova, zvláště okolo Dušiček.

Závěrečná modlitba z breviáře

Všemohoucí Bože, vyslyš naše prosby za naše zemřelé bratry a sestry a posilni naši naději, že jako tvůj Syn vstal z mrtvých, vstaneme k novému životu i my a že se u tebe znovu shledáme. Skrze Tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána, neboť on s Tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků. Amen